

Wyrok z dnia 4 grudnia 2002 r.

III RN 201/01

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Andrzej Kijowski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2002 r. sprawy ze skargi Andrzeja W. na decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. z dnia 23 sierpnia 2000 roku [...] w przedmiocie zwolnienia ze służby, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Komendant Miejski Policji w E. orzeczeniem z dnia 8 czerwca 2000 r. wymierzył sierżantowi sztabowemu Andrzejowi W. dyscyplinarną karę wydalenia ze służby w Policji. Przesłanką ukarania było kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości (1,89 promila alkoholu), a wskutek tego utrata panowania nad pojazdem i zjechanie do rowu, to jest czyn z art. 87 § 1 Kodeksu wykroczeń. Orzeczenie to Komendant Wojewódzki Policji w O. utrzymał w mocy orzeczeniem z dnia 17 lipca 2000 r. W związku z tym Komendant Miejski Policji w E. rozkazem personalnym z dnia 26 lipca 2000 r. wydanym na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 7, poz.58) zwolnił sierżanta sztabowego Andrzeja W. ze służby w Policji z dniem 28 lipca 2000 r. Decyzji tej został na podstawie art. 108 KPA nadany rygor natychmiastowej wykonalności „z uwagi na interes społeczny, wyrażający się szczególnym statusem i zadaniami Policji, mającymi bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo i porządek publiczny, realizowany przez osoby spełniające warunki określone przepisami ustawy o Policji”. Andrzej W. w odwołaniu od tej decyzji wniósł o zmianę jej podstawy prawnej ze zwolnienia dyscyplinarnego (art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji) na zwolnienie na własną prośbę (art.41

ust. 3 ustawy). Komendant Wojewódzki Policji w O. decyzją z dnia 23 sierpnia 2000 r. rozkaz personalny wydany w pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 22 lutego 2001 r. [...] uchylił decyzję organu drugiej instancji i w nader lakonicznym uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał, że zgodnie z treścią art. 130 § 2 KPA wniesienie w terminie odwołania od decyzji pierwszoinstancyjnej wstrzymuje jej wykonanie. Skarżący odwołał się w terminie od decyzji pierwszoinstancyjnej, a decyzja odwoławcza została wydana w dniu 23 sierpnia 2000 r. Nie wiadomo też kiedy skarżący ją otrzymał (art.110 KPA). Poza tym termin zwolnienia skarżącego z Policji określił organ odwoławczy na dzień 28 lipca 2000 r., kiedy to decyzja pierwszoinstancyjna była jeszcze niewykonalna. Organ odwoławczy powinien więc przy ponownym rozpatrywaniu sprawy ustosunkować się do zarzutów skarżącego, a w razie ich nieuwzględnienia ustalić w nowej decyzji prawidłową datę rozwiązania stosunku służbowego.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego zaskarżył powyższy wyrok rewizją nadzwyczajną, zarzucając rażące naruszenie art.22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) oraz art. 130 § 3 pkt 1 KPA i z powołaniem się na art. 57 ust. 2 ustawy o NSA żądał uchylenia kwestionowanego orzeczenia oraz przekazania sprawy Nacelnemu Sądowi Administracyjnemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono, że co prawda wniesienie odwołania od decyzji pierwszoinstancyjnej wstrzymuje jej wykonanie do czasu doręczenia lub ogłoszenia decyzji odwoławczej (art. 130 § 2 KPA), lecz przepis art.130 § 3 pkt 1 KPA stanowi, iż § 2 tego artykułu nie ma zastosowania, gdy decyzji został zgodnie z art. 108 KPA nadany rygor natychmiastowej wykonalności. Niezrozumiałe jest więc orzeczenie o uchyleniu decyzji organu drugiej instancji, przy czym uzasadnienie wyroku wskazuje, że Sąd w ogóle nie wziął pod uwagę zawartego w decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Chociaż więc decyzja organu pierwszej instancji nie była ostateczna, to podlegała natychmiastowemu wykonaniu z przyczyn wskazanych w jej uzasadnieniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna. Przepis art. 130 § 2 KPA stanowi wprawdzie, że wniesienie w terminie odwołania od decyzji wstrzymuje jej wykonanie,

ale przepis § 3 tego artykułu przewiduje równocześnie, iż normy z § 2 nie stosuje się między innymi w przypadku określonym w pkt 1, a więc w sytuacji, gdy decyzji został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, co w myśl art. 108 § 1 KPA może nastąpić, jeżeli jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. W przedmiotowej sprawie jest niesporne, że decyzja Komendanta Miejskiego Policji w E. o zwolnieniu Andrzeja W. ze służby została zaopatrzona w rygor natychmiastowej wykonalności „z uwagi na interes społeczny, wyrażający się szczególnym statusem i zadaniami Policji, mającymi bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo i porządek publiczny, realizowany przez osoby spełniające warunki określone przepisami ustawy o Policji”, zaś Komendant Wojewódzki Policji w O. decyzję tę utrzymał w mocy. Tymczasem Naczelny Sąd Administracyjny rygoru tego nie dostrzegł i uchylając decyzję organu odwoławczego zamieścił w uzasadnieniu swego wyroku wadliwe wskazania co do ustalenia daty rozwiązania stosunku służbowego, które to wskazania są - zgodnie z art. 30 ustawy o NSA - w zasadzie wiążące.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w prawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzekł jak w sentencji.

=====